

KOS

MARS - 76

Medlemsblad for Akershus.

Innhold :

- s. 1 og 2 Fram for et godt medlemsblad.
- s. 3 og 4 Hvordan få et grep om programdisk.
- s. 5 og 6 Oppsummering av en streik
ved en Yrkesskole.
- s. 7 Om krava ved tariffoppgjøret.
- s. 8 Bekjemp tendesen til Vulganisering.

Tom side

2018

2019

2020

Fra for et godt medlemsblad!

Jeg har vært inne på det før, men vil komme tilbake til de to problemene med stofftilgangen til KOS. Som kjent har det vært ganske skiftende, både m.h.t. "tykkelsen" og og den redaksjonelle linja, og det kan skyldes flere ting: Den politiske forståelsen for nødvendigheten av bladet, liberalisme og det organisatoriske i å få inn stoff. En annen ting som kan gjøre det vanskelig å få et skikkelig grep om bruken av KOS, er at det har vært dårlig med konkrete anvisninger og veiledning fra redaksjonens side. Som en regel har det bare blitt "refusjoner" og innlegg i stilen "Nå må dere jammen skjerpe dere, hilsen red.". Slike moraliserende klager kan kanskje bidra til et skippertak akkurat til neste nr., men de er ikke akkurat egnet til å høyne entusiasmen.

Jeg tror også at læge/sivrene har hønet ganske lett over diskusjonen om medlemsbladets betydning, og dermed er det ikke blitt tatt grep om innleggsskrivinga heller. (Det siste er noe jeg tror, det er sikkert forskjellige erfaringer).

For å korrigere vår moraliserings-linje, kommer vi med noen forslag og et forsøk på konkret veiledning:

Som regel oppstår det på møtene motsigelser på forskjellige saker, mellom to linjer. Eller det oppstår problemer i gjennomføring av politikken, f.eks. Som regel blir disse motsigelsen løst på møtet, og andre ganger blir de ikke løst. Antakelig går mange av dem igjen i flere avdelinger, uten at de kommer videre til de andre. Hvis vi da ser KOS som det viktigste (og eneste) bindeleddet mellom medlemmene i fylket, må det bli særlig viktig å bruke den til å føre diskusjonen videre. Det kan være både ideologiske og praktiske problemer, som bør ut til flere enn dem som reiste dem. Det er fint å få videre hvordan motsigelsen ~~ble løst~~ oppsto, hva den gikk på, og særlig hvordan dere klarte å løse den. Vi mener at det bør bli en fast rutine at det etter hvert møte hvor viktige motsigelser kommer opp, foregår en oppsummering av diskusjonene og at oppsummeringa blir gjort i form av en artikkel i KOS. Dette kan gjøres på flere måter: a) Sekretæren får ansvaret for at det blir gjort (Det vil ikke si at sekr. må skrive art. selv hver gang). b) Mötets referent skriver oppsummeringa, (Det er jo ikke den samme hver gang). og c) En fra hver "side" i motsigelsen skriver hvert sitt innlegg.

Hensikten med denne metoden er at KOS skal ta opp de viktige politiske diskusjonene som foregår i partiet i fylket, og dessuten kan det hjelpe oss til å få satt mots. "i system".

Noen er kanskje redd for at det blir for mange innlegg i avisen hvis alle skal skrive inn ganske oft, men vi kan jo ikke regne med at alle møter inneholder så viktige mots. at de må skrives inn omm. Og dessuten er det bedre å få mange innlegg som red. kan samordne og ta de viktigste av, enn at det blir bare en artikkel pr. emne.

Det er ikke alle saker som er like viktige å diskutere i KOS. I tidra framover vil det viktig å legge vekt på disse diskusjonene i artiklene til KOS:

I. I. mai: Her er det sikkert ikke mangel på motsigelser, f.eks. SV6s rolle, massemobilisering, parolene, gode og dårlige erfaringer fra i fjor og fra arbeidet i år.

III. Tariffoppgjøret: Vanskelige ting m.h.t. det reinte formelle, de enkelte krava, hvordan jobbe på arbeidsplassene. Denne diskusjonen er forøvrig i gang i TF.

IV. Programdiskusjonen.

V. Beretninga.

I artiklene bør vi ha med: Ting som lurer på, politiske motsigelser, gode eksempler på hvordan de ble løst. Eksempler på massemobilisering, på hvordan arbeidet går framover, eller årsakene til at det evt. ikke ikke går framover.

Vibnå også oppsummere hvis høyre- og venstrefeil er kommet fram i arbeidet, og om det er kommet fram i diskusjonene, og hvordan det ble korrigert.

Uansett hva innleggene går ut på, bør vi alltid ha en ting med i vurderinga: Høyre-avviket i partiet. Diskusjonene om dette er jo ikke noe isolert område, men gjennomsyrrer alt som blir behandlet, også i KOS- innlegga.

Jeg håper at dere synes dette kan gjennomføres, og oppfordrer folk til å komme med andre ideer, med sikte på å gjøre KOS til slagkraftig, politisk sterkt organ i fylket.

Kameratsli hilsen red.

Hvordan få et grep om PROGRAMDISKUSJONEN .

Først vil jeg kort komme inn på hva som er meningen med et partiprogram. Programmet først og fremst helheten av vår marxist-leninistisk politikk. M-L-M er her anvendt på de særegne forhold i Norge, dvs.: programmet skal vise massene den seirende linja i klassekampen. Programmet legges åpent fram for massene slik at de også kan ta det opp, følge det og eventuelt kritisere det. Her er vi kommunister forskjellige fra revisjonistene, fordi de aldri legger fram sin politikk åpent..Programmet skal også være kaderenes politiske rettesnor hvor de kan hente politisk veiledning bl.a. i dagskampen. Det må også være åpent for forandringer, og det skal kunne polemisere sterkt mot feilaktige politiske linjer, dvs. skille partiet klart fra alle opportunistene.

Her er vi ved kjerna i programdiskusjonen. Nettopp, at det forrige programmet ikke i tilstrekkelig grad gikk inn for å avsløre opportunisten, hva den består av og hvor farlig den er for revolusjonen. i Norge. Opportunismen er et samlebegrep for både den moderne revisjonismen og sosialdemokratiets reformisme. Begge linjer er reaksjonære og tjener monopolborgerskapet og og imperialismen i Norge. Det er greit å ha dette klart for seg når man skal studere programmet. Vi skal ikke glemme at DNA og LO-toppen er monopolkapitalens spydodd i Norge, og at sosialdemokratiet er deres ideologi. Denne ideologien representerer arbeiderklassen i Norge sin hovedfiende. Men dersom vi ser på ~~en~~ en del andre land i verden feks. Portugal, India, Angola osv., veit vi at det er sosialimperialismen og revisjonismen som er spydodden for undertrykkinga av disse folka. Vi skal også ~~huske~~ huske at USA og Sovjet er verdens hovedfiende nr. 1-- det vil si at revisjonistene har statsmakta i den ene supermakta.

Det nye utkastet til prinsippprogram slår fast at Moskva nå er blitt senter for den moderne ~~revisjonismen~~ revisjonismen. Også i Norge begynner denne retning å få fotfeste som en tjener for monopolkapitalen til å undertrykke arbeiderklassen. Først og fremst gjennom NKP, men også SV er et revisjonistisk parti. En annen ting en må legge merke til er DNA's frieri til herskerne i Kreml. Vi skal være klar over at de norske sosialdemokratene stadig gir etter for russerne (f.eks. fiskerigrensa) Et sitat fra RF: Revisjonisme som rething og ideologi er noe langt farligere enn en rekke "feilaktige ideer"2 om veien til sosialismen- sit.slutt. Derfor må vi bekjempe revisjonismen, og all opportuniste både innafor partiets rekke og utenfor hvor den kan spre seg som ideologi. Dersom man forstår hva opportuniste i partiet betyr må man også bekjempe den, fordi partiet er arbeiderklassens organiserte fortropp. Stalin sier (Om Leninismens grunnlag) "Men for å være en virkelig fortropp må partiet være rustet med en revolusjonær teori, med kunnskap om lovene ~~for~~ for bevegelsen - kunnskap om lovene for revolusjonen. Uten dette er ikke partiet istand til å lede proletariatets kamp og å lede proletariatet.."

Stalin sier videre at partiet styrker seg ved at det renses ut opportunistiske elementer. (ny grunnsirkele ss.163-164)

Dersom vi får full klarhet i hva opportunismen betyr for partiet (hvor farlig den er), har vi funnet fram til det viktigste politiske prinsippet som bør diskuteres i forbindelse med programdiskusjonene.

Hvordan skal man få en enhetlig oppfatning av det nye forslaget, og hvordan skal man gripe an diskusjonen?

Jeg tror det viktigste blir å få en forståelse ut til kameratene om opportunismen. Når dette er blitt grundig diskutert, må man begynne å prioritere. -- I en addeiling har man kanskje hatt motsigelser i forbindelse med forståelsen av klasseanalysen i programmet. Da kan man jo velge ut dette området for å diskutere opportunismen i forbindelse med dette. Slik mener jeg avd. må prioritere ut ifra hvilke aktuelle motsigelser eller saker de selv ønsker å prioritere i programmet. Dersom dere studerer RF.nr. 5-6, 1975, finner dere disse fem punktene som T. Ögrim trekker opp som sentrale

- 1) Hvordan har prinsippogr. fungert?
- 2) P-P og den internasjonale situasjonen.
- 3) P-P og klassene i Norge
- 4) P-P og staten- Monopolborgerenskapets voldsapparat.
- 5) P-P og spørsmålet om revolusjonen i flere stadier.

Prøv å prioritere utifra dem. På denne måten mener jeg at man kan få et skikkelig grep om politikken og analysenivået hos kameratene. Jeg tror at man lett kan bli ovefflatisk og finner gale utgangspunkt for diskusjonene, dersom man først begynner å ta punkt for punkt i programmet.

Derfor: Grip kjernen i politikken- opportunismen- Fastslå hva den er og hvor farlig den er, og diskuter den i forbindelse med noen få eller En viktig sak som programmet tar opp.

Man må også huske at man ikke blir sittende igjen etter diskusjonene med en manglende forståelse for at partiets program i hovedsaken alltid har stått på marxismen-leninismens grunn. partiets program har alltid vært kommunistisk med proletariatets diktatur som hovedmålsetting.

Husk at dette programmet skal eksistere i mange år fram o er, og det skal være med å lede oss i uttallige harde kamper som kommer. Derfor er det viktig ikke bare å se på ting som er blitt forandret fra forrige program, men også viktige saker som mangler i det nye.

Lykke til

Malla i DS

Oppsummering av streik på en yrkesskole, til støtte for Björn Vi (Laksevågssaka).

Det hele starta med at vi i elevrådet på skolen fikk en telefon fra en lokalavis som skulle skrive om vårt forhold til YLI. Vi tok da kontakt med YLI og fikk beskjed om at vi kunne få en derfra til å komme og holde en innledning om YLI på et allmannamöte, i den hensikt å melde oss kollektivt inn. Allmannamötet blei vellykka, (Vi meldte oss inn med stort flertall). Vi spurte om folk ville at det skulle sendes støtteresolusjon til V e, men blei mött med et bestant krav om streik (en dags streik). Dette kan vi oppsummere som at vi lå langt etter massene, vi torde ikke engang foreslå streik av frykt for deres reaksjoner. Dette var feil nr. 1.

Vi vakte så en streikekommitte, med 2 repr. fra hver klasse. Elevene blei nekta av lærerne å holde möte i denne kommitteen i timene, og måtte bruke spisefriminuttet til dette. En overvurdering av kommitteen førte til at elevrådsformannen ikke var til stede på deres første möte, noe som de la fram krav om på mötet. Dette kan vi oppsummere som feil nr. 2

Pg. a. at kommitteen fikk for dårlig tid til å diskutere, måtte vi ha et möte om kvelden også. Bare halvparten av kommitteen møtte opp, men vi fikk godkjent ordlyden på resolusjonen, som blei sendt ut til alle elever på skolen, slik at ingen kunne si de ikke kjente til ordlyden. Resolusjonen blei sendt til K UD, Laksevåg rektøren. Støttekommitteen for V e, og til to lokalviser. Flertallet i kommitteen mente at vi ikke burde sende pressemelding om Streika før streikedagen, slik at minst mulig skulle bli kjent før den var et faktum. Vi kunne da bli mött av en omsett ende kampanje for å splitte oss.

Allerede fra første dag blei vi mött med motstand fra lærerne. Fra nekting av å ordne lokale for oss streikedagen, til skremselspropaganda om at vi ville få anmerkning om skulk på vitnesbyrdet. I enkelte klasser blei vi ropt opp en for en og spurt om vi ville være med og streike, i håp om å splitte oss. Men i alle klassene, utenom en, sto vi samla.

Vi krevde et allmannamöte til i løpet av ei uke, for å organisere streika skikkelig, og etter om og men, blei der rektor og lærerråd vekselvis skyldte på hverandre for nektelsene, fikk vi ha mötet dagen før streika. Elevrådet ved den lokale handelsskolen ble kontakta og spurt om de ville streike sammen med oss, men de avslo, etter et möte de hadde.

Etter mye flying for å ordne nøkkel, löyve osv., gikk det i orden, og vi holdt strikemöte. (Plakater om streika blei satt opp over hele bygda kvelden før). En klasse hadde gått i gang med undervisningen, men vi snakka med en del av dem og fikk dem til å komme på strikemöte istedet. Elevrådsformannen holdt ei innledning om hva som hadde skjedd i løpet av uka og hvilke angrep vi hadde blitt utsatt for i det praktiske arbeidet. Vi samla også inn pengene som hadde gått med til trykking. Det var også utdelig av lösesedler, og ~~to~~ repr. fra streikekommitteen i nabobygda var der og holdt en appell og fikk med materiell.

Etter strikemötet skulle vi gå ned i sentrum i bygda for å dele ut l.sedler, men først gikk vi innom de folka som ikke turde noe annet enn å ha undervisning. Vi ble regelrett kasta ut av læreren deres, men fikk da levert noen l.sedler.

Feil nr.3: Vi burde ha opplyst hva som ville skje m.h.t. fraværet streikedagen. Vi antok, og det ble seinere bekreftet av rektor, at det ble regnet som vanlig fraværdsda. Men vi var

ikke sikre, og en lærer arbeidet aktivt for å skremme folk fra å streike, og det lyktes delvis.

Aksjonen i det lokale sntrom i bygda gikk br, stedet bar virkelig preg av at vi streika. Vi gikk i flokk, og enheten ble virkelig styrka. Etterpå reiste noen hjem, mens noen møtte opp på en kafe for å oppsummere. En del folk reiste til gymnas set for å dele ut løpesedler der også, og vi fikk en del fine diskusjoner med folk. Ei jente spurte til og med hvorfor ikke de også streika, og syntes det var fint at vi gjorde det.

Så var det oppsummeringa. Vi hadde dessverre ikke skikkelig grep om streika. Elevrådsformannen blei overarbeidet og knakk sammen slik at han blei sjuk ei uke. Det var feil nr. 4.

Feil nr. 5: Vi fordelte oppgavene svært ulikt, vi greidde ikke å trekke med så mange i det administrative og praktiske arbeidet som måtte gjøres. Massene lærte ikke så mye som de kunne ha gjort, og ledelsen blei overarbeida. Dette førte igjen til at viktige saker blei oversett, og at skoleledelsen hadde et friere spill når det gjaldt å splitte oss.

Konklusjon: På tross av at det er blitt oppsummert mange og grove feil oss som leda streiken, tror vi at hovedsida er bra. Massene lærte en hel del om allmenn organisering. Og at enheten elevene imellom blei styrka, er det ikke tvil om. Vi lærte også på hvilken måte fienden forsøkte å splitte oss, altså en skole i krig. Vi i ledelsen hadde aldri vært ute i streik før, og vi fikk en mengde erfaring i å lede messene. Folk som aldri hadde sagt et ord i ei forsamling før, holdt appell på allmannamöte uten å blunle!

Laksevågsaka blei avslutta med at P.V. blei tatt inn igjen. De mest aktive blei glade; dette var bevis for at det nytta å kjempe! Det at meldinga fra KUD kom 2 dager etter at vi streika, gjorde sitt til at folk følte at de hadde betydd noe for utfallet. Følgende parole kan stilles:

Perd vår egen kamp gir seier! Styrk YLI, yrkesskole-
elevenes kamporganisasjon. Led massenes kamp fram
til seier, heng ikke nå sleg etter dem!

Yrkesskoleelev

Om krava ved tariffoppgjøret

Vi har diskutert tariffoppgjøret hos oss, og det forekom en del motsigelser om krava. Jeg stilte med en lang rekke spørsmål, og hadde på forhånd gjort meg opp den mening at partiet stiller altfor "svake" krav til tariffoppgjøret, at de er defensive og selvmotsigende. Et eks.: Vi krever adgang redusert adgang til overtid - ingen tvungen overtid. Dette blir begrunnet bl.a. med at folk trenger de penga for å få endene til å ~~strekke~~ møtes. Dette argumentet sammenlignet jeg med: "Vi må holde på drikkepengesystemet, for de folka tjener for lite til å greie seg ellers". Altså, jeg mente at parolaville bidra til å konservere de dårlige lønnsforholda, og bli en sovepute for kapitalen. Det jeg ikke tok med i beregninga, var at et krav må ha såpass oppslutning fra dem det gjelder at de er villige til å slåss for det. Og kravet om ingen overtid ville vel ikke få så stor oppslutning i dagens situasjon.

De samme innvendingene gikk igjen m.h.t. de andre søkene, d.v.s. jeg beit på innlegget til "Avdelingsstyre" i feb.-TF, om at det er revisjonistisk å kreve "90% lønn ved permitteringer" o.l. Dessuten mått e det vel være selvmotsigende på den ene sida å krevene i til alle permitteringer, mens vi på den andre sida går inn for 90% lønn? Det var vel det samme som å gi opp på forhånd og godta permitteringerne, mente jeg.

Et annet spørsmål var om vi skulle være så taktiske at vi bare ~~stiller~~ stiller krav som alle kan godta og som det blir oppslutning om. Hvor skulle da grensen gå for krava blir høyrevridde og defensive?

Etter en del oppklaringer og diskusjon, kom vi fram til at disse innvendingene grunner seg på dårlig forståelse av hva et tariffoppgjør er for noe. Det er jo ikke revolusjonen som skal "hales iland" innen i. april, som en streik er tet ikke selve krigen, men en skole i krig. Tariffoppgjøret kommer til å bli ganske hardt og antakelig fullt av streiker - og det er en bra ting. Selv om vi ikke kan stanse krisa, så kan vi nytte oppgjøret til å øke forståelsen av at det er arbeidsfolk sjøl som må kjempe seg fram til forbedringer. ~~§§§§§§§§§§~~
~~§§§§§~~

Holdningen "alt eller intet" er lett å falle for, men den minner foruroligende om hva KUL og lignende grupper mener om saken: At revolusjonen kommer fort og greitt, uten dagskrav og uten masser. Hvis vi mener at krava til tariffoppgjøret uttrykker revisjonisme, kan resultatet bli at ~~§§§§§~~ det ikke får oppslutning ~~§§§§§~~ det hele tatt. Idealistiske krav kan gjøre den skaden at istedenfor å ~~§§~~ igjennom noen små forbedringer, blir det heller tilbakegang. Og da er veien kort til pessimisme og enda lavere kampsinnstilling rundt om i fylket. Jeg mener at kravet om 90% lønn ved permitteringer osv. er ting som vil bety mye i den konkrete situasjonen tyssensvis av arbeidsfolk befinner seg i, derfor vil det ha mange bak seg.

Spørsmålet om tariffoppgjøret dreier seg vel om delen og helheten. Målet og hovedparolen er kamp mot krisa, ingen permitteringer, ingen overtid, altså helheten. Dette kan ikke skje under kapitalismen, men vi kan ikke dermed la være å stille dagskrav (Delen). Det er nødvendig både for å styrke kampradisjonene og øke forståelsen om at revolusjonen er nødvendig, og for å hindre forverring av folks leveforhold "her og nå". Om krava er aldri så reine og røde, så er og blir de idealisme og høyre i ny grakk. Vi når målet best ved å ikke ligge i omhestehoder foran den som skal gjennomføre revolusjonen.

Hilsen ~~§§~~ Å.

BEKJEMP TENDENSEN TIL VULGARISERING!

Det har i den siste tida dukket opp eksempler på at det er en tendens til å vulgarisere kampen mot revisjonismen. Vulgarisering kjennetegnes av overforenkling, at alt puttes inn i et svart/hvitt-skjema, at tidligere feil rettes opp ved bare å snu den tidligere politikken opp-ned/bak-fram. Politikken som skal erstatte en svak eller feilaktig politikk er ikke gjenomarbeidet slik at den godt kan inneholde de samme feila omenn i en annen form. Det viktige med kampen mot revisjonismen innad er å jobbe oss fram til ei grundig og korrekt kommunistisk analyse, plattform og praksis utfra de særegne forholda som finnes og det er en lang og strevsom oppgave som ikke lar seg løse i en fei ved et "teknisk håndgrep" for å slyve politikken tre hakk til venstre.

Vi må være på vakt mot denne tendensen til vulgarisering, bl.a. i massearbeidet, som i en del tilfeller har hatt preg av utålmodighet. Dette mener jeg bunner i vulgarisering. "Gjennom skoleringskampanja har vi sjøl styrka oss, og heva vårt nivå så mye at det vil være å utnytte tida dårlig om en skal jobbe med de tilbakeliggende massene" er etter min mening en vulgarisert oppfatning av partiets ledende rolle. Å styrke partiets ledende rolle er ikke det samme som å gjøre partiet til alt - tvertimot, det er å gjøre partiet til et mer effektivt redskap i klassekampen som igjen er et slag mot revisjonismen.

Jeg vil derfor advare mot at en liknende tendens skal dukke opp i 1.mai-arbeidet. Vi må gjøre 1.mai-komiteene til virkelige og sjølstendige fronter, til reelle massebevegelser. De skal være noe mer enn allianse parti-uavhengige. Ei slik målsetting vil være vulgarisering: partiet klarer dette alleine, en trenger bare noen rare uavhengige til å sikre fronten formelt. Partiets oppgave i 1.mai-arbeidet er å være drivkraft innafor fronten (f.eks. i massemobiliseringa og i de politiske diskusjonene), men det skal ikke sjøl være fronten.

På samme måte vil det være vulgarisering å tro at paroler mot de borgerlige arbeiderpartiene eller for den sosialistiske revolusjon vil styrke kampen mot revisjonismen 1.mai. Det er både riktigere og lettere å mobilisere massene mot dem på grunnlag av den konkrete politikken de fører (tariffoppgjøret, sabotasjen av støtten til folk i kamp osv. osv.).

Jeg tror det er viktig å ha dette i tankene i 1.mai-arbeidet, og allment må vi være bevisst på at kampen mot revisjonismen ikke minst er en kamp for ei korrekt politisk linje og analyse hos oss sjøl.

Jörn.